

[I. A. Hansen.]

kan ikke opretholdes, hvis den økonomiske Ramme, der blev lagt i 1922, ikke skal sprænges, og saa vil der være mange, der siger som den højtærede Forsvarsminister: hellere en 300—400 Mand mindre og til Gengæld bedre Vaaben.

Med Hensyn til Indskrænkningen af Uddannelsesstiden for Fodfolket sagde den højtærede Forsvarsminister, at det ikke var uden Betænkelighed, han stillede Forslag herom. Det forstaaer jeg fuldt vel. 4 Maaneder er en kort Uddannelsesstid, men det svenske Fodfolk har, som oplyst, en endnu kortere Tjenestetid, nemlig 90 Dage i første Omgang og derefter 2 Gange 25 Dages Indkaldelse, i alt 140 Dage. Vort Fodfolk faar efter Forslaget 120 Dage i første Omgang plus 2 Gange 14 Dages Indkaldelse, altsaa i alt 148 Dage. I Norge er den første Fodfolksuddannelse, som den højtærede Minister oplyste, 72 Dage, og der er for mig ingen Tvivl om, at den danske Ungdom, som møder under Fanerne, staaer lige saa godt udrustet baade intellektuelt og sportsligt som den svenske og den norske. Med en passende Omlægning af Uddannelsen, ved en mere militær Udnyttelse af Tiden tror jeg, at det vilde være fuldt forsvarligt at gaa til denne Nedsættelse af Uddannelsesstiden.

Med noget større Betænkelighed ser jeg i og for sig paa det meget stærke Indgreb, man gør i de faste Befalingsmænds, Officianternes, Antal, idet der, naar Forslaget er fuldt gennemført, vil blive nedlagt ikke mindre end 230 Officiantstillinger. Jeg ser naturligvis meget vel den højtærede Forsvarsministers Grunde til at foretage dette Indgreb; han sparer ca. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. om Aaret ved at erstatte disse faste Befalingsmænd med midlertidige Befalingsmænd, Sergenter og Vagtmestre, der ikke er Tjenestemænd. Men det vil være med Beklagelse, at jeg og mange med mig i denne Sal ser dette Element, Officianterne, som man har kaldt det folkelige Element indenfor Hæren, glide ud af Tjenesten i Geledet, hvor de har gjort en saa god Fyldest, og over i Administrationen. Jeg tilstaaer ærligt, at jeg i Øjeblikket ikke ser, hvorledes det vil være muligt paa anden Maade at spare det betydelige Beløb, der vil blive Tale om at kompensere, hvis man gaar bort fra Forslaget paa dette Punkt, men det er noget, der kan forhandles om i det Udvalg, som bliver nedsat om hele dette Spørgsmaal.

Jeg kommer nu til et Punkt i Forslaget, som jeg gerne vil omtale lidt udførligere, nemlig Ophævelsen af Rytteriet som særligt

Korps. Der foreslaas i Stedet for de 3 smaa Rytterregimenter, vi har nu, og hvortil der for Tiden indkaldes i alt 300 Mand aarlig, at sætte 2 beredne Fodfolksbatailloner med en aarlig Indkaldelse af 200 Mand og en Uddannelsesstid paa 7 Maaneder. Ved Siden heraf foreslaas der oprettet 2 Cyklistbatailloner.

Paa denne Enkelthed i Forslaget har man rettet meget stærke Angreb. Man har talt om, at man ved denne Foranstaltning blindede Hærens Øjne og vilde gøre den ude af Stand til at orientere sig i Terrænet. Man har sagt, at Rytteriet er uundværligt i Efterretningstjenesten, fordi Flyverne ikke vil kunne orientere sig i Taage og ved Nattetid, og Motorcyklister ikke vil kunne komme frem andre Steder end ad Landevejene.

Men man afskaffer jo ikke gennem dette Forslag det Led i Efterretningstjenesten, som Rytteriet er, man beholder stadig 200 beredne Soldater, og jeg vil dog antage, at disse, i Forbindelse med hvad man i øvrigt har af Efterretningsvæsen, Flyverkorps, Motorcyklister, Cyklister o. s. v., vil kunne løse de Efterretningsopgaver, som en Hær som den danske vil have at løse.

Overfor den Voldsomhed, hvormed Angrebene sætter ind paa dette Punkt i Forslaget, har jeg taget mig for at forhøre mig om, hvad man i Kredse, der er nøje fortrolige med det danske Rytteris Udvikling og Organisation, mener om disse Angreb, og jeg har derved faaet bekræftet, at man anser dem for kolossalt overdrevne. Sagen er den, at i Tidens Løb er Rytternes Udrustning gennemgaaet ganske betydelige Forandringer. Rytterne er nu bevæbnet med Geværer med Bajonet, forsynet med Infanteriets Staalhjem og med Fodfolksspade. Rytteren uddannes fuldstændig som Infanteristen i Skydning, Bajonettægning og Kastning med Haandgranat, og et vist Procenttal af Rytteriet uddannes, ligesom Infanteriet, til at anvende Automatgeværer. Rytterne uddannes, ligesom Infanteristerne, i at benytte Fodfolksspader; deres Bevægelse i Terrænet er ganske som Infanteristernes, de lærer at kravle frem fra Dækning til Dækning, kort sagt, Kavaleristens og Infanteristens Uddannelse er i den Henseende fuldkommen ens. Desuden uddannes Kavaleristen naturligvis i Ridning, og hvad dertil hører, og i Brugen af Sabel. Det sidste forekommer mere mærkeligt, eftersom det vel maa siges, at Sabelen har udspillet sin Rolle som Kampvaaben i moderne Krig, og jeg erfarer da ogsaa, at en stor Del af vore Kavalleriofficerer er enige om, at denne Uddannelses-